

Spune ce a făcut Isus pentru tine

Sabat după-amiază

Text de memorat: „V-am scris aceste lucruri ca să _____ că voi, care _____ în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața veșnică.” (1 Ioan 5:13)

După cum s-a afirmat într-un studiu anterior, nu există o dovadă mai grăitoare în favoarea puterii Evangheliei decât o viață schimbată. Oamenii pot avea dispute cu tine despre credința ta sau polemici referitoare la doctrină. Ei pot să pună sub semnul întrebării felul în care înțelegi tu Scripturile, însă rareori vor pune la îndoială mărturia ta despre ce înseamnă Isus pentru tine și ce a făcut El în viața ta.

A da mărturie înseamnă să spunem ce știm despre Isus; să-i ajutăm pe oameni să afle ce înseamnă El și ce a făcut El pentru noi. Dacă mărturia noastră constă doar în a încerca să le dovedim că este corect ce credem noi și ce cred ei este greșit, vom avea parte de eșec. Însă, dacă mărturia noastră despre Isus vine dintr-o inimă care a fost transformată de harul Său, cucerită de dragostea Sa și uimită de adevărul Său, ceilalți vor fi impresionați de modul în care adevărul pe care îl credem a avut un impact asupra vieții noastre. Adevărul prezentat în legătură cu o viață transformată schimbă totul.

Când Domnul Hristos este sensul oricărei doctrine și fiecare învățătură biblică reflectă caracterul Său, cei cărora le vorbim din Scripturi vor fi mai dispuși să accepte Cuvântul Său.

12–19 septembrie – Săptămâna sănătății

În calitate de creștini, noi avem ceva de povestit despre modul în care Isus ne-a schimbat viața și despre ce a făcut El pentru noi.

1. Citește Efeseni 2:1-10. Cum eram noi înainte de a-L cunoaște pe Hristos? Ce avem de când L-am primit pe El?

A. Înainte să-L cunoaștem pe Isus (vers. 1-3) _____

B. După ce L-am cunoscut pe Isus (vers. 4-10) _____

Ce schimbare minunată! Până să-L cunoaștem pe Isus, eram „morți în păcatele și greșelile noastre”, „după mersul lumii acesteia”, „făceam voiele firii pământești” și „eram din fire copii ai mâniei”. Pe scurt, înainte de a-L cunoaște pe Hristos, rătăceam fără niciun scop în viață, fiind pierduți.

Este posibil ca noi să fi trăit ceva ce părea a fi fericire, dar era doar o angoasă a sufletului și scop neîmplinit în viață. Când un om vine la Hristos și simte dragostea Lui, totul se schimbă. Acum, în Hristos, noi suntem cu adevărat „vii”. Prin „nemărginita bogăție a harului Său” și pentru că „Dumnezeu este bogat în îndurare” față de noi, am primit darul mântuirii. El ne-a înviat și „ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus, ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Hristos Isus”. În Isus, viața capătă o nouă semnificație și are un scop. Așa cum declară Ioan: „În El era viața, și viața era lumina oamenilor” (Ioan 1:4).

2. Ce spune Pavel despre rolul faptelor bune pentru credința creștină? Cum înțelegem noi ideea aceasta, dat fiind că mântuirea este prin credință „fără faptele Legii” (Romani 3:28)?

Efeseni 2:10 _____

Cum s-a schimbat viața ta datorită lui Isus? A fost o schimbare care ar putea ajuta pe cineva să-L cunoască pe Isus?

Iacov și Ioan, fiii lui Zebedei, erau cunoscuți ca „Fiii tunetului” (Marcu 3:17). De fapt, Isus a fost cel care le-a dat acest nume. Un exemplu despre firea aprinsă a lui Ioan este episodul care a avut loc când Isus și ucenicii Săi călătoreau prin Samaria. Când au încercat să găsească un loc de poposire pe timp de noapte, ei au întâmpinat opoziție din cauza prejudecăților samaritenilor față de evrei. Li s-a refuzat chiar și cel mai umil loc.

Iacov și Ioan au crezut că aveau soluția problemei. „Ucenicii Săi, Iacov și Ioan, când au văzut lucrul acesta, au zis: «Doamne, vrei să poruncim să se coabore foc din cer și să-i mistuie, cum a făcut Ilie?»»” (Luca 9:54). Isus i-a muștrat pe cei doi frați și au părăsit satul acela în liniște. Călea lui Isus este călea dragostei, nu a forței care combate.

În prezența dragostei lui Isus, mânia și impetuoșitatea lui Ioan au fost transformate într-un spirit binevoitor și plin de o milă duioasă. În prima epistolă a lui Ioan, cuvântul *iubire* apare, în diferitele sale forme, de cincizeci de ori (în trad. Cornilescu, *dragoste* apare de șaptesprezece ori și *iubire*, în diferite forme, de treizeci de ori – n.red.).

3. Ce ne spun pasajele de mai jos despre mărturia lui Ioan și schimbările din viața sa datorită interacțiunii lui cu Isus?

1 Ioan 1:1-4 _____

3:1 _____

4:7-11 _____

5:1-5 _____

Există un principiu veșnic care constituie legea universului. Ellen G. White îl enunță astfel: „Exercitarea forței este contrară principiilor de guvernare ale lui Dumnezeu; El dorește numai o slujire din iubire, și iubirea nu poate fi impusă; ea nu poate fi câștigată prin forță sau autoritate. Numai prin iubire se trezește iubirea.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 22

Când ne consacram cu totul lui Hristos, dragostea Sa va străluci prin noi către ceilalți. Cea mai bună mărturie pe care o poate da creștinismul este o viață schimbată. Aceasta nu înseamnă că nu vom mai greși niciodată sau că vom fi întotdeauna instrumentele iubirii și ale harului așa cum ar trebui. Dar, în mod ideal, dragostea lui Hristos se va revărsa către alții și noi vom fi o binecuvântare pentru cei din jur.

Cât de bine reflecti tu dragostea lui Isus către ceilalți? Gândește-te la implicațiile răspunsului tău.

Care au fost primii misionari pe care i-a trimis Isus? Nu erau din rândul ucenicilor și nici dintre urmașii Săi mai vechi. Primii misionari pe care i-a trimis Isus au fost niște nebuni, niște îndrăciți care, cu câteva ore înainte, terorizau ținutul în care se aflau și băgau frica în sătenii din împrejurimi.

Cu o putere demonică supranaturală, unul dintre ei sfărâmasese lanțurile cu care era legat, scotea strigăte îngrozitoare și își mutilase trupul cu pietre ascuțite. Agonia din vocile lor nu reflecta decât o agonie și mai profundă a sufletului lor (Matei 8:28,29; Marcu 5:1-5).

Dar, când L-au întâlnit pe Isus, viața lor a fost schimbată. Ei nu aveau să mai fie niciodată aceiași. Duhurile chinuitoare din trupurile lor s-au dus mai întâi într-o turmă de porci și apoi în mare (Matei 8:32-34; Marcu 5:13,14).

4. Ce li s-a întâmplat acestor oameni și ce au găsit localnicii când au venit să vadă ce se întâmplase?

Marcu 5:1-17 _____

Îndrăciții erau de-acum oameni noi, transformați de puterea lui Hristos. Localnicii i-au găsit șezând la picioarele lui Isus și ascultând orice cuvânt care ieșea de pe buzele Învățătorului. Matei precizează că au fost doi îndrăciți eliberați, pe când Marcu scrie doar despre unul. Însă important este că Isus i-a restaurat din punct de vedere fizic, mintal, emoțional și spiritual.

5. În mod evident, acești îndrăciți transformați, acești nou-converțiți, își doareau să rămână cu Isus. Totuși, ce i-a trimis Hristos să facă?

Marcu 5:18-20 _____

„Oamenii aceștia avuseseră prilejul să asculte învățăturile lui Hristos numai câteva clipe. Nu avuseseră niciodată ocazia să asculte o predică a Lui. Ei nu puteau să-i învețe pe oameni ca ucenicii care fuseseră zilnic cu Hristos. Dar purtau în propria persoană dovada că Isus era Mesia. Ei puteau spune ce știau, ce văzuseră, ce auziseră și ce simțiseră ei înșiși din puterea lui Hristos. Lucrul acesta îl poate face oricine a fost atins în inima lui de harul lui Dumnezeu.” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 340

Mărturia lor a pregătit terenul în Decapole pentru ca oamenii să primească învățăturile lui Isus. Aceasta este puterea mărturiei personale.

6. Ce asigurare a vieții veșnice ne dau Scripturile, care ne permite să dăm mărturie cu deplină încredere despre mântuirea noastră în Hristos?

1 Ioan 5:11-13 _____

Evrei 10:19-22 _____

1 Corinteni 15:1,2 _____

Dacă nu avem siguranța personală a salvării în Isus, nu este posibil să le spunem altora despre ea. Nu putem să le dăm altora ceva ce nu avem. Există creștini conștiințioși care trăiesc continuu într-o stare de nesiguranță, întrebându-se dacă vor fi vreodată suficient de buni pentru a fi mântuiți. Iată ce spunea odată un predicator în vârstă și înțelept: „Când mă uit la mine însumi, nu văd nicio posibilitate de a fi salvat. Când mă uit la Isus, nu văd nicio posibilitate de a fi pierdut.” Cuvintele Domnului răsună cu certitudine de-a lungul veacurilor: „Întoarceți-vă la Mine și veți fi mântuiți toți cei ce sunteți la marginile pământului! Căci Eu sunt Dumnezeu, și nu altul” (Isaia 45:22).

Domnul nostru dorește ca fiecare dintre noi să se bucure de mântuirea pe care o oferă fără plată. El tânjește ca noi să înțelegem din experiență ce înseamnă să fii îndreptățit prin harul Său și să fii liber de condamnarea pe care o aduce vina păcatului. După cum spune Pavel: „Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos” (Romani 5:1). El adaugă și că putem avea asigurarea că „nu este nicio osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus” (Romani 8:1). Apostolul Ioan confirmă faptul că „cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața” (1 Ioan 5:12).

Dacă L-am acceptat pe Isus prin credință și, prin Duhul Sfânt, El trăiește în inima noastră, darul vieții veșnice este al nostru astăzi. Aceasta nu înseamnă că, odată ce am avut parte de harul lui Dumnezeu și de mântuirea în Isus, nu le putem pierde niciodată (2 Petru 2:18-22; Evrei 3:6; Apocalipsa 3:5). Putem alege întotdeauna să ne îndepărtăm de El, însă, odată ce am cunoscut dragostea Sa și am înțeles adâncimea sacrificiului Său, nu ar trebui niciodată să alegem să plecăm de lângă Cel care ne iubește atât de mult. Zi de zi vom căuta ocazii pentru a le face cunoscut și altora harul care ne-a fost dat în Isus.

Ai certitudinea mântuirii în Isus? Dacă da, pe ce se bazează? De ce ai această siguranță? Pe de altă parte, dacă nu ești sigur, care este motivul? Cum poți obține asigurarea aceasta?

7. Care era mărturia lui Pavel despre credința sa în Hristos?

Galateni 2:20 _____

Cu siguranță, dacă Îl acceptăm pe Hristos, va trebui să facem sacrificii. Sunt lucruri pe care El ne cere să I le predăm. Isus a arătat clar care este angajamentul de care este nevoie pentru a-L urma: Luca 9:23. Moartea pe cruce este dureroasă. Când ne supunem viața cerințelor lui Isus și „omul nostru cel vechi”, al păcatului, este răstignit (Romani 6:6), e dureros. Câteodată este dureros să renunți la dorințe îndrăgite și obiceiuri de-o viață, însă răsplătirile depășesc cu mult durerea.

Mărturiile pline de putere care au un impact de durată asupra celorlalți se concentrează pe ceea ce a făcut Hristos pentru noi, și nu pe lucrurile la care am renunțat noi pentru El; pe sacrificiul Lui, nu pe așa-numitele „sacrificii” ale noastre. Isus nu ne cere niciodată să renunțăm la ceva ce este în interesul nostru cel mai bun ca să-I păstrăm.

Totuși, istoria creștinismului este plină de relatări despre cei care au trebuit să facă sacrificii mari de dragul lui Hristos. Nu ca să își câștige mântuirea sau pentru că faptele lor, oricât de pline de sacrificiu și golite de egoism, le-ar fi oferit vreun merit înaintea lui Dumnezeu. În majoritatea cazurilor, odată ce au înțeles ce a făcut Hristos pentru ei, acești oameni au fost dispuși să pună totul pe altarul sacrificiului, conform chemării lui Dumnezeu în viața lor.

8. Mărturia noastră se bazează întotdeauna pe ceea ce a făcut Hristos pentru noi. Enumeră darurile harului Său menționate în textele de mai jos:

Ioan 1:12 _____

10:10 _____

14:27 _____

1 Corinteni 1:30 _____

În lumina acestor texte, gândește-te ce a făcut Isus pentru tine. Poate că ai fost un creștin dedicat toată viața ta sau poate ai avut o convertire dramatică. Meditează la cât de bun a fost Isus cu tine și la scopul, pacea și fericirea pe care ți le-a dat, dar și la momentele în care ți-a dat putere să treci prin experiențele dificile ale vieții.

Ce fel de sacrificii ai fost chemat să faci pentru Hristos? Ce ai învățat din experiențele tale, care ar putea fi o binecuvântare pentru alții?

„Mulțimea mirată, care se îmbulzea aproape de Isus, n-a simțit niciun fel de putere venind de la El. Dar, când a întins mâna pentru a-L atinge, crezând că va fi însănătoșită, femeia suferindă a simțit puterea vindecătoare. Tot așa este și în cele spirituale. Dacă vorbești de religie doar ocazional, dacă te rogi fără foame și sete sufletească și fără credință vie, nu ajungi la nimic. O credință doar cu numele, care-L primește pe Hristos numai ca Mântuitor al lumii, nu poate aduce niciodată vindecare sufletului. Credința spre mântuire nu este numai o recunoaștere intelectuală a adevărului. ... Nu e de ajuns să credem despre Hristos, trebuie să credem în El. Singura credință care ne va fi de folos este aceea care-L are pe El ca Mântuitor personal, care își însușește meritele Lui. ...

Suntem martori pentru Dumnezeu atunci când descoperim în noi lucrarea unei puteri dumnezeiești. Fiecare om are o viață deosebită de a tuturor celorlalți și o experiență cu totul deosebită de a lor. Dumnezeu dorește ca laudele noastre să se înalțe către El, purtând amprenta individualității noastre. Toate aceste recunoașteri prețioase pentru lauda slavei harului Său, când sunt susținute de o viață curată, creștinească, au o putere de neînvinc, care lucrează pentru salvarea oamenilor.” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 347

Pentru studiu suplimentar: Marcu 5:25-34.

Studiu la rând:

Isaia 8–14

Evangelizare, subcapitolul „Lucrarea pentru cei interesați de cunoașterea adevărului”

1. Cum se considera prorocul pe sine și pe copiii săi?

2. Ce spune profetul că va fi pus „pe umărul” Copilului care avea să Se nască?

3. Care avea să fie plăcerea Vlăstarului care avea să iasă „din tulpina lui Isai”?

4. Despre care neam nu se va mai vorbi niciodată?

5. La ce trebuie să fim atenți atunci când interesul oamenilor ajunge în punctul de a lua o hotărâre?

Text-cheie: 1 Ioan 5:11-13.

Pasaje biblice în studiu: Marcu 5:15-19; Efeseni 2:1-8; Evrei 10:19-22; 1 Ioan 5:1-3.

I. Privire generală

Puterea lucrării misionarilor din Noul Testament este puterea mărturiei personale. Credincioșii din primul secol l-au vestit pe Isus, pe care îl cunoșteau din experiență. Cei care doar se cred creștini nu vor schimba niciodată lumea. Când Hristos locuiește în inima noastră prin lucrarea Duhului Sfânt, viața noastră este schimbată.

Lucrarea de a le vorbi altora despre Dumnezeu este anevoioasă dacă rămâne doar o obligație religioasă, dar este un motiv de încântare când vine dintr-o inimă din care se revarsă iubirea pentru Hristos, care ne-a răscumpărat. Când suntem îndrăgostiți, ne face plăcere să vorbim despre persoana pe care o iubim. Ceea ce este valabil pentru dragostea față de un om, este valabil și pentru iubirea față de Dumnezeu. Puterea mărturiei din Noul Testament a fost exact aceasta: credincioșii vorbeau în mod natural, pentru că nu puteau să nu vorbească despre Isus, pe care îl iubeau. Nu era o cerință legalistă, ci răspunsul inimii față de sacrificiul lui Hristos pe cruce.

În studiul din această săptămână vom redescoperi cât de puternică este influența mărturiei personale asupra celorlalți. Puterea transformatoare a mărturiei personale nu vine din cât de răi am fost noi odată și cât de buni suntem acum, ci noi vorbim despre Hristos care a venit în această lume blestemată de păcat cu o misiune răscumpărătoare, de iubire, pentru a ne răscumpăra. Putem da mărturie cu încredere, nu în virtutea a ceea ce suntem noi, ci a ceea ce este El.

II. Comentariu

În Efeseni 2, apostolul Pavel descrie schimbarea care are loc atunci când un om îl primește pe Isus. El spune că noi trăiam „... odinioară după mersul lumii acesteia..., trăiam în poftele firii noastre pământești, când făceam voile firii pământești și ale gândurilor noastre și eram din fire copii ai mâniei” (Efeseni 2:2,3). Expresia „copii ai mâniei” înseamnă pur și simplu că noi suntem păcătoși prin însăși natura noastră și merităm pedeapsa lui Dumnezeu, sau mânia Sa. Profetul Ieremia spune: „Inima este nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea” (Ieremia 17:9). Isaia adaugă că până și faptele noastre așa-numite bune (în engl.: neprihănirea) sunt ca o „haină mânjită” (Isaia 64:6). Faptele noastre bune sunt descrise astfel pentru că ele vin dintr-o inimă contaminată de păcat. Fără Hristos, noi suntem pierduți fără speranță, robi ai naturii noastre păcătoase.

Pavel își continuă discuția despre planul de mântuire, declarând că „Dumnezeu, care este bogat în îndurare ... ne-a adus la viață împreună cu Hristos ... și ne-a făcut să ședem împreună în locurile cerești” (Efeseni 2:4-6). El ne-a salvat prin har, și nu

datorită neprihănirii noastre (vers. 8). Totul se datorează harului. Prin harul Său, El ne iartă de vina păcatului și ne eliberează din strânsoarea sa. Prin harul Său, El ne salvează de pedeapsa pentru păcat și ne eliberează de sub puterea lui. Mântuirea prin har ne izbăvește de condamnarea și de robia sau stăpânirea păcatului. Noi, care odinioară eram morți în fărădelegi și păcate, acum suntem vii în Hristos. Expresia „ne-a adus la viață” înseamnă renaștere. În Hristos, este ca atunci când ne naștem din nou, când o luăm de la început cu o nouă identitate în Isus, un nou început și o nouă putere în El. Prin această umblare nouă în Isus, noi suntem „lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care Dumnezeu le-a pregătit mai dinainte ca să umblăm în ele” (Efeseni 2:10). Cuvântul grecesc pentru „lucrare” este *poiema*. Românescul „poem” derivă din el. Când Isus ne re-crează pentru slava Numelui Său, El scrie un poem al vieții noastre prin faptele bune pe care Duhul Sfânt ne dă putere să le facem înaintea întregului univers.

Har pentru toți

Iată niște vești extraordinar de bune. Harul lui Dumnezeu nu este valabil doar pentru câțiva aleși. Apostolul Pavel afirmă foarte clar că harul le este oferit fără plată tuturor. El afirmă: „Dar acum, în Hristos Isus, voi, care odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Hristos. Căci El este pacea noastră, care din doi a făcut unul și a surpat zidul de la mijloc care-i despărțea” (Efeseni 2:13,14). Expresia „zidul de la mijloc care-i despărțea” este remarcabilă. Iudeii nu ar fi lăsat niciun neevreu să intre în templul iudaic. Exista o barieră de piatră înaltă de aproape un metru și jumătate, având treisprezece plăci mari de piatră scrise atât în greacă, cât și în latină. Prin mesajul gravat pe ele, neamurile sau străinii erau avertizați că, dacă treceau dincolo de curtea exterioară a templului, o făceau cu riscul vieții.

Istoricul evreu Flavius definește foarte clar mesajul de avertizare: „Exista o despărțitură din piatră... Structura sa era foarte elegantă. Deasupra ei se aflau niște stâlpi așezați la distanțe egale unul de celălalt, pe care era gravată legea purității, pe unii stâlpi, cu litere grecești, iar pe alții, cu litere romane: «Niciun străin nu trebuie să pășească în interiorul acestui sanctuar.»” – *Biblia arheologică*, p. 1917 – citat din Josephus Flavius, *The Jewish War*, 5.5.2. Neamurile nu aveau acces la prezența lui Dumnezeu din sanctuarul iudaic. Hristos a schimbat starea aceasta de lucruri. Harul Său asigură acces direct la Tatăl. Toți cei care, prin credință, acceptă mântuirea pe care El o oferă fără plată vor avea intrare în Împărăția Sa veșnică.

Evangelhia este pentru toți. Mântuirea este pentru toți. Iertarea, mila și harul sunt pentru toți. Credincioșii Noului Testament au înțeles minunea harului Său și nu au putut să tacă. Au înțeles certitudinea vieții veșnice în Isus. Ei au trăit ca să spună lumii despre harul Său îmbelșugat. Pe măsură ce înțelegem însemnătatea harului Său, vom trăi și noi ca să spunem lumii despre El.

Harul ne schimbă

Harul ne schimbă. Iacov și Ioan, uneori vizibil „Fiii tunetului”, au fost transformați prin har. Nu numim pe cineva „Fiul tunetului” pentru că este blajin, pasiv sau cu o fire retrasă. Iacov și Ioan erau oameni energici, care puteau foarte ușor să devină irascibili sau să-și piardă răbdarea. Ei erau foarte competitivi și căutau să obțină poziții în Împărăția cea nouă a lui Hristos. Dragostea plină de sacrificiu a lui Isus i-a schimbat cu totul. Iacov a murit ca martir, iar Ioan, care trecuse de nouăzeci de ani, nu a obosit niciodată să spună povestea iubirii care i-a schimbat viața. Un scriitor spunea: „Ioan a scris cu pana înmuiată în dragoste.” Apostolul Pavel adaugă: „Dragostea lui Isus ne constrânge” (2 Corinteni 5:14, NTR). Cu alte cuvinte, dragostea lui Dumnezeu ne îndeamnă, ne motivează, ne constrânge să spunem istoria mântuirii.

Ellen G. White spune astfel: „Dragostea este un atribut ceresc. Inima firească nu o poate genera. Această plantă cerească poate să înflorească doar acolo unde Hristos domnește mai presus de toate. Unde există dragoste, există putere și adevăr în viață. Iubirea face doar bine și nimic altceva. Cei care au dragoste, au ca rod sfințirea, iar ca sfârșit, viața veșnică.” – *The Youth's Instructor* [Instrucătorul tineretului], 13 ianuarie 1898

A vorbi despre Domnul Isus înseamnă a povesti cum a lucrat harul Său în viața ta. Priceperea de a da mărturie nu este un dar spiritual oferit doar unui număr foarte mic de oameni. Este misiunea fiecărui creștin și înseamnă, pur și simplu, să spui ce a făcut Hristos pentru tine. Spune-le și altora despre pacea pe care ai găsit-o în Isus. Spune-le despre modul în care Isus a dat un scop vieții tale. Roagă-te pentru ocazii de a le spune celor din jur despre bucuria pe care o ai de a-L urma pe Isus. Spune-le despre cum te-ai prins de făgăduințele Lui prin credință și cum ai descoperit că sunt adevărate. Vorbește despre răspunsurile la rugăciunile tale sau despre făgăduințele din Biblie care sunt pline de însemnătate pentru tine. Vei fi surprins să vezi cum răspund ceilalți la o credință autentică.

Într-un studiu anterior am vorbit despre îndrăciciii care au fost vindecați. Imaginează-ți puterea mărturiei lor când povesteau ce făcuse Isus pentru ei. Cine ar putea aduce argumente împotriva unei mărturii atât de reale? O viață schimbată este cea mai puternică mărturie posibilă. Sunt oameni care vor aduce argumente împotriva a ceea ce crezi. Vor contrazice doctrinele pe care le crezi, dar puțini oameni vor aduce argumente împotriva unei vieți schimbate. Ellen G. White afirmă foarte frumos acest lucru: „Cel mai puternic argument în favoarea Evangheliei este un creștin iubitor și iubit.” – *Divina vindecare*, p. 470. Criticii au tăcut în prezența schimbărilor uimitoare din viața îndrăciciilor. Când dragostea lui Hristos curge prin viața ta, ceilalți se vor simți îndemnați să-L pe caute Isus care te-a schimbat pe tine și ți-a dat o așa pace și bucurie.

Siguranța creștină

Dacă cineva te-ar întreba: „Ai viața veșnică?”, cum ai răspunde? Răspunsul tău ar fi vag sau sigur? Ai spune: „Eu chiar sper să fie așa” sau „Mi-aș dori să știu” sau poate „Nu sunt sigur”? Isus vrea ca tu să ai certitudinea vieții veșnice. Apostolul Ioan declară: „Dumnezeu ne-a dat viața veșnică și această viață este în Fiul Său” (1 Ioan 5:11). Apoi, el mai adaugă ceva care este prea clar pentru a fi înțeles greșit: „Cine are pe Fiul, are viața: cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața. V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața veșnică” (vers. 12,13). Atâta timp cât Isus Hristos trăiește în noi, darul vieții veșnice este al nostru. El este viața, și în El avem viață. Siguranța aceasta dă putere mărturiei noastre. Încredințarea aceasta nu se întemeiază pe faptele noastre bune sau pe neprihănirea noastră superioară. Ea se întemeiază doar pe Isus, care locuiește în viața noastră prin Duhul Sfânt, realizând fapte bune prin noi.

III. Aplicație

Este posibil să fii un martor eficient pentru Hristos fără să ai siguranța mântuirii? Unii creștini adventiști sunt neliniștiți cu privire la acceptarea învățaturii biblice despre siguranța salvării din cauza afirmației lui Ellen G. White, care spune că nu ar trebui să spunem niciodată că suntem mântuiți (vezi *Parabolele Domnului Hristos*, p. 155). O analiză mai atentă a acestei afirmații scoate la iveală faptul că ea vorbea în contextul conceptului: „Odată mântuit, pentru totdeauna mântuit.” Ea vorbea despre falsa siguranță a încrederii în sine, despre ideea greșită că, odată ce venim la Isus, nu mai putem să cădem de la credință niciodată și nici să fim pierduți. Această învățătură ne poate duce cu ușurință la mulțumire de sine în viața de creștin și la justificarea unui comportament păcătos. Harul lui Dumnezeu nu este „ieftin”. El ne schimbă viața. Ellen G. White a fost foarte clară cu privire la siguranța mântuirii noastre în Hristos. Ea a afirmat: „Fiecare dintre voi poate să știe în dreptul lui că are un Mântuitor viu, care este Ajutorul lui și Dumnezeuul lui. Nu trebuie să rămâneți în starea care vă determină să spuneți: «Nu știu dacă sunt mântuit.» Credeți în Isus ca Mântuitor personal? Dacă da, atunci bucurați-vă!” – Buletinul informativ al Conferinței Generale, 10 aprilie 1901

Încurajează-i pe membrii grupei să vorbească despre motivul pentru care cred că siguranța mântuirii este temelia mărturiei eficiente. Un membru să citească 1 Ioan 5:11-13, apoi discutați aceste versete. Unde se găsește siguranța vieții veșnice?

Citiți și discutați următoarea afirmație:

„Odată ce privirea le este fixată asupra Lui, viața își găsește centrul de greutate. ... Datoria devine o încântare, iar sacrificiul, o plăcere. Cea mai înaltă ambiție a vieții și cea mai mare bucurie a ei este acum aceea de a-L onora pe Hristos, de a deveni ca El, de a lucra pentru El.” – Ellen G. White, *Educație*, p. 297